

INTERVIEW LEON POELS

TUTU als bron van inspiratie

Zijn ontmoeting met bisschop Desmond Tutu. En de warme ontvangst van het winnend OLS-zestel in zijn woonplaats Grevenbicht. Het doet Leon Poels („Ik heb een missie te vervullen”) de perikelen bij SGL even vergeten.

door Jos Adriaens
foto's Annemiek Mommers

Naamgenoot Wout, die na zijn onfortuinlijke val van vorig jaar nu weer gewoon meerijs in de Tour de France, is geen familie. Leon Poels (59), bestuursvoorzitter van de in turbulente tijden verkerende Stichting Gehandicaptenzorg Limburg (SGL), zou echter een neef kunnen zijn als het aankomt op doorzettingsvermogen. De geboren Beesenaar weet van geen opgeven. „Capituleren? Nooit!” Hoe graag zou hij met SGL anders in het nieuws komen. Maar het geeft rond zijn voorganger Guus de J., tegen wie een FIOD-onderzoek loopt vanwege mogelijke fraude met zorggeld, bepaalt de krantenkoppen. Als Poels in 2010 aantreedt - SGL zocht een *people manager* - heeft hij hier nog geen notie van. „Wel vaak zie je bij organisaties dat de houdbaarheidsdatum van de vorige bestuurder is verstreken. Maar na twee maanden al had ik door dat méér aan de hand was.”

Een faillissementsaanvraag en de ene rechtszaak na de andere - het moet Poels toch niet onberoerd laten? Een natuurlijke reflex: „Zeker, het is zwaar en de adrenaline giert vaak door je lijf. Maar het gaat er niet om hoe ik me hierbij voel. Zo snel mogelijk een eind maken aan alle onzekerheid voor cliënten, hun familie en onze medewerkers, dat is de taak die op mijn schouder rust.” En het thuisfront? „Mijn vrouw en drie kinderen - 24, 27 en 29 - wil ik er niet te zeer mee belasten. Dat geeft alleen maar extra stress.” Over zijn moeder van 91: „Zij belt me wel eens om advies te geven.” De combinatie zorg & management loopt als een rode draad door zijn carrière. Verpleegkundige op de intensive care, hoofd wijkverpleging. Maar al bijna een kwart eeuw is hij vooral in hogere managementfuncties actief. Poels is onder meer hoofd poliklinieken geweest in het Brabantse Elkerliekziekenhuis.

Daarna ziekenhuismanager en directeur thuiszorg (allebei Orbis) en interim-directeur bij het Toon Hermans Huis in Sittard. En nu staat hij alweer bijna drie jaar aan het roer van SGL, met zo'n 1400 cliënten, 550 medewerkers en 32 zorglocaties in heel Limburg. „Managen en organiseren begon al in mijn studententijd. Toen hadden ze iemand nodig die een commissie opzette”, lacht hij. Als middelste uit een gezin van zeven kinderen heeft hij geen moment erover gepiekerd het tuindersbedrijf van zijn vader over te nemen. Evenals drie van zijn vier zussen heeft hij voor de zorg gekozen. „Dat deden trouwens wel meer mannen in de jaren zeventig. Wereldverbeteraars als we waren.” Poels zegt nadrukkelijk binding met de werkvloer te houden. „Ik merk dat mensen het op prijs stellen dat ik weet wat er omgaat in de organisatie. Tegelijkertijd leg ik ook veel verantwoordelijkheden bij de

mensen zelf, waardoor ze groeien in hun vak.” Hij geeft aan een ochtendmens te zijn. „*Workaholic* of niet, ik ga altijd op tijd slapen. Mijn vrouw en ik kijken weinig tv, uitgezonderd de journaals. Een programma als *Pauw en Witteman* zie ik niet gauw. Dan is het voor mij al bedtijd.” Hoewel opgegroeid in een 'goed katholiek' gezin („ben zelfs misdienaar geweest”) is Poels anno 2013 geen praktiserend kerkganger. „Ik zoek het niet zozeer in geloof, maar meer in een levensvisie. Normen en waarden zijn mijn houvast. Vertrouwen. En respect.” Dicht bij huis heeft hij niet zo snel voorbeelden van grote leiders pa-

► Een *people manager* met duidelijke missie: snel eind maken aan onzekerheid voor cliënten en personeel.

raat. Mondiaal wel: Mandela. Gandhi. Zijn ogen beginnen te fonkelen: „Op werkbezoek in Zuid-Afrika heb ik vorig jaar bisschop Tutu persoonlijk ontmoet. Een zéér inspirerende man. Open en transparant, neemt geen blad voor de mond. Zegt tegen zijn eigen regering onomwonden: 'wat u doet is nog erger dan wat er tijdens de apartheid gebeurde'. Tegelijkertijd blijft hij erin geloven dat uiteindelijk alles goedkomt. Zijn *drive* heeft me gesterkt in de overtuiging dat ik bij SGL moet doorgaan waarmee ik nu bezig ben.” Niet alleen Tutu is voor hem een inspiratiebron, ook z'n eigen tuin waar hij even tot rust kan komen. Bij een goed boek als *Huis van de moskee* van Kader Abdolah, *Lange weg naar de vrijheid* (Nelson Mandela) of *Reizen zonder John* (Geert Mak). „Het duurt wel lang eer ik zo'n boek uit heb”, bekent hij. De Noord-Limburger mag ook graag lang tafelen met vrienden of

familie. Als zijn vrouw dan ook nog eens heerlijke Italiaanse gerechten op tafel tovert, gecombineerd met spannende gesprekken, kan zijn avond niet meer stuk. Een levensgenieter pur sang. Afgelopen weekend nog heeft hij genoten van het warm onthaal voor schutterrij Eendracht in zijn dorp Grevenbicht, na de onverwachte winst op het Oud Limburgs Schuttersest. „Fantastisch om te zien dat deze vereniging een verjongingsslag heeft weten te maken. Geweldig ook voor het hele dorp, straks zo'n OLS in de achtertuin.” Limburgse tradities zijn hem dierbaar. Zoals het *Limburgs Vastelaovesleedjes Konkoer* waar hij en zijn vrouw, samen met vrienden, elk jaar present zijn. „We amuseren ons dan kostelijk.” Om er vervolgens aan toe te voegen dat hij dan „niet helemaal losgaat”. Immers: als SGL-bestuurder heeft hij een voorbeeldfunctie. Ook buiten kantooruren.